

Hikaye

Raziye SAĞLAM

HAYAL

“Muhtarın odasına girerken duyduğu yufka ekmek kokusuyla birden kendine geldi. Muhtar taze ekmek, peynir, karpuz yiyordu. Arif çok acıkmıştı, ama önce telefon etmeliydi. Ona müjdeyi verecek olan telefonu.”

“Arif heyecandan bir an nefesinin kesildiğini hissetti. Adam büyük yerden gelen mektuptan bahsediyordu. Selim’in sesiyle kendine geldi.”

Arif, belini tutarak doğruldu. Her tarafı tutulmuştu. Boynundaki tülbentle alnında biriken teri sildi.

- Bu ne sıcak ya, yandım vala.

Selim de güçlükle doğruldu:

- Gelmeden önce demiştim değil mi, Çukurova'nın sıcaklığına dayanamazsın diye.

- Annemler de söylediler ya sen de biliyorsun başka çarem var mıydı? Sonuçları beraber kontrol ettik, İstanbul'da istediğim bölüme girebiliyorum, ama hiçbirimizde para yok. Yol parasını ayarlayabilsem, burs için başvuru yapacağım.

- Cumhurbaşkanı'na yazdığın mektuptan hâlâ bir cevap yok değil mi?

Arif dudak bükerek;

- Oğlum gökten yağsa bize düşmez ya benimki de bir umut işte. Boş bir umut...

Selim içi acıyarak baktı ar-

kadaşına. “Ne vardı sanki üniversite sevdasına düşecek. Bizim gibilerin ne işi var, İstanbullarda. Parası olsa hadi neyse... Keşke onun için elimden bir şey gelse.”

Geleli on beş gün olmuştu, ama Arif bu sığağa hâlâ alışmamıştı. Okuldayken Orhan Kemal'in “Eskici ve Oğulları”nda okumuştur pamuk toplamanın zorluğunu, Çukurova'nın sıcaklığını; ama başına gelmeyince anlamıyordu insan işte.

....

- Heyyy! Duymuyon mu yeğen? Sana diyom.

Arif elini güneşe doğru siper ederek ilerden bağırarak adama döndü:

- Bana mı diyon dayı?

- He ya sana diyom. Koş aşağı köydeki muhtardan sizin köyü ara. Büyük bir yerden mektup mu gelmiş ne. Çiftliği aradı muhtar.

Arif heyecandan bir an nefesinin kesildiğini hissetti. Adam

büyük yerden gelen mektuptan bahsediyordu. Selim'in sesiyle kendine geldi.

- Haydi oğlum ne duruyon. Koş! Aşağı köye git bir an önce.

.....

Öğle sıcaklığında bir saatten fazladır yürüyen Arif, aslında sıcaklığın pek de farkında değildi. Gözünün önüne devamlı İstanbul ve üniversitenin büyük taş kapısı geliyordu.

Arif sanki aşağı köye değil de o kapıya doğru yürüyordu.

Muhtarın odasına girerken duyduğu yufka ekmek kokusuyla birden kendine geldi. Muhtar taze ekmek, peynir, karpuz yiyordu. Arif çok acıkmıştı, ama önce telefon etmeliydi. Ona müjdeyi verecek olan telefonu.

.....

Bir süre çaldıktan sonra babasının heyecanlı sesini duydu Arif. Heyecanı bir kat daha arttı.

- Oğlum! Reisi cumhur ce-

vap yazmış. Lakin ilçedeki postanedeymiş. Zarf normal mektup zarfı olmadığı için kafa kâğıdı ile gidip kendin almalıymışsın.

Babasını dinlerken boğazı kuruyan Arif sadece “Peki baba.” diyebilirdi ve telefonu kapattı. Duvara sürtünerek olduğu yere çömeldi. Heyecan, sıcak ve aşıktan bitkindi. Muhtar omzundan tutarak kaldırdı ve “Gel yeğen, otur şuraya da

panmadan yetişebilirdi. Yaşlı bir adamın yanına oturdu. Bir süre gittikten sonra gözlerini kapattı. Yine İstanbul ve okulun büyük kapısı geldi gözlerinin önüne. Siyasalda okuyacaktı inşallah. Eskilerin deyimiyle “Mülkiyeli” olacaktı. Farkında olmadan kendi kendine gülümsedi. Öyle dalmıştı ki, yanındaki adamın dürtmesiyle birden neye uğradığını anlamadı. Adam deliye bakar gibi;

sarsılıyordu ki, sanki birazdan bütün parçaları ayrılacaktı. Bir süre daha böyle gittikten sonra birden durdu. Şoförle muavin hiçbir açıklama yapmadan indiler. Aradan on dakika geçti. Ne onlardan bir açıklama geldi ne yolcularda bir merak uyandı. Yolcuların çoğu sıcaklığın etkisiyle gevşemiş uyuklamaya başlamışlardı. Bu tepkisiz bekleyişe sinirlenen Arif arabadan indi.

Şoförle muavin kaputu açmış, sanki bakarak tamir olacakmış gibi öylece içine bakıyorlardı. Arif yanlarına yaklaştı,

- Abi arıza neymiş anlayabildiniz mi?

Şoför yağlı elleriyle kafasını kaşıyarak,

- Valla motor kapağı oksitlenmiş gibi duruyor. Zaten karbüratör su kaynaklı. Bujilerin de durumu iyi değil.

Arif postaneye yetişemeyecek olmanın telaşıyla,

- Çok sürer mi tamiri?

Şoför çok acayip bir şey duymuş gibi bakarak;

- Valla artık bu zor adam olur.

- Yani ilçeye gidemeyecek miyiz?

- Of arkadaş ya kasap et derdinde koyun can derdinde.

Biraz sonra Arif tek başına

“Yola çıktı. İlçeye giden arabalardan birine bindi. Önünde üç saat yol vardı. Yolda herhangi bir şey olmazsa postane kapanmadan yetişebilirdi. Yaşlı bir adamın yanına oturdu. Bir süre gittikten sonra gözlerini kapattı. Yine İstanbul ve okulun büyük kapısı geldi gözlerinin önüne.”

soluklan. Bir iki lokma bir şey ye.»

...

Arif karnı tok ve biraz da dinlenmiş olarak muhtarın yanından ayrıldığında, heyecandan hâlâ hafif hafif ürperiyordu. Allah’tan kafakâğıdı yanındaydı. Elini cebine soktu. Sekiz buçuk lirası vardı. Beş lira buradan ilçeye gidiş, kalan üç buçuk lira ile de köye dönüş. Artık pamuk toplamasına da gerek yoktu.

Yola çıktı. İlçeye giden arabalardan birine bindi. Önünde üç saat yol vardı. Yolda herhangi bir şey olmazsa postane ka-

- Bir şey mi oldu evlat. Kendi kendine gülüyon da...

Oturduğu yerde toparlanan Arif kekeleyerek:

- Yok dayı, ama inşallah iyi bir şeyler olacak.

Arif o anda lise yıllarından bugüne kadar her şeyi anlatmak istedi, ama hemen vazgeçti. Mektuptan bahsederse sanki büyüsü bozulacaktı gibi geldi. “Yok yok.” dedi kendi kendine. “Yok şimdi bir şey anlatmanın gereği yok.”

Bu arada yaklaşık iki saat süreceği bozuk taşlı yola girdiler. Eski minibüs o kadar çok

ilçe yolundaydı. Bir iki arabaya el etti, ama kimse durmadı. Kendine şöyle bir baktı ve “Kırlı şalvarın, eski solmuş gömleğinle kim seni arabaya alır ki...”

Arif kestirme olsun diye bahçelerin içinden geçerek koşmaya başladı. Üç saat kadar kâh yürüyerek, kâh koşarak ilçeye vardı. Postanenin kapanmasına on beş dakika vardı. Kimliğini eline alıp hızlı adımlarla girdi. Görevli sarı zarfı vermeden önce, bir zarfın üzerindeki yazıya baktı bir Arife. Sonra kafasını sallayarak zarfı uzattı. Arif, zarfı aldığı gibi kapının önüne çıktı ve hemen yanındaki tahta sıraya oturdu. Yavaşça açtı. Sanki bu anı uzatmak ister gibi kâğıdı çıkarıp bir süre elinde tuttu. Sonra ağır ağır okumaya başladı.

“tarihli öğrenim için yardım talebi içeren dilekçeniz elimize geçmiş bulunmaktadır. Cumhurbaşkanlığına bu konuda birçok başvuru olmakta ancak geri ödemeli ya da karşılıksız olmak üzere bu konuda gerekli ödeneğin olmaması sebebiyle bu tür yardım talepleri karşılanamamaktadır.

Bilginize”

Onu dışarıdan izleyen biri bir anda omuzlarının çöktüğünü görebilirdi.

Arifo anda elini cebine soktu. Üç buçuk lirayı avucunun içinde çevirdi. Bu an umutlarının bittiği an olmalıydı. Bu para köye dönüş parasıydı. Belki de köye dönecek ve bir daha oradan çıkmayacaktı.

Sonra bir karar verdi. Oturduğu yerden ağır ağır kalktı, aynı ağırlıkla paraları topladı ve biraz ilerdeki ağacın dibine koydu.

Sonra da ilçenin toptancı haline doğru yürümeye başladı. Değil mi ki sınava girmişti ve istediği b ö -

Aynı babası, dedesi ve onun babası gibi. Elini cebinden çıkardı, avucundaki paralara baktı ve sonra hepsini yere saçtı.

Başını avuçlarının arasına alarak iki büklüm oldu ve yere dağılan bozukluklara baktı. Bunlar bir araya gelerek köye dönüş parasını oluşturacaktı. İstanbul, görkemli kapısıyla üniversite hepsi hayaldi ve hayal olarak mı kalacaktı?

lümü kazanıyordu, öyleyse artık bu hayal olmaktan çıkmıştı. Geriye kalan sadece ona ulaşacak yolu açmaktı. Allah'ın izniyle bundan sonra gücü sadece kendine yetecekti.

O, karar vermenin rahatlığı içinde kendinden emin yürürken, ağacın dibine toplanan çocuklar parayı paylaşma kavgasına girmişlerdi bile.